Győri László

# *Albérlők*

Ebben a házban ők a proletárok,
az albérlő család,
a magukban élők, ajtót sarkig tárók,
a hangos sokaság,

egész nap harsányan beszélnek,
mintha pörölne a törzs,
csörömpölnek a konyhaedények,
de béke van, velük egyidős.

Hányan vannak? Ki tudja, hányan?
Új meg új ember érkezik.
Családtag? Ismerős? És egyszerre hárman.
Ez a három is itt lakik?

Hányan lesznek? Már tömeglakás,
vagy óvó menedék?
Egyébként nem bántó a lárma. Más
zavarja házunk életét,

hogy mi nem, de ők aztán szegények,
még lakásra sem telt nekik,
száműzve, kiűzetve éldegélnek,
s boldogok. Talán évekig.

# *Tartalékképzés*

Már jöhet a tartalékképzés. Szükséges.
Nem is hogy jöhet, de jönnie kell.
Jó lesz, ha telik a kongó malacpersely
legalább a forgalomban lévő
legkisebb címletekkel,
de megfelel egy egyszerű pléhdoboz is.

Ha verset írunk,
a rímekből képezzünk tartalékot,
jól jöhet egyszer egy félretett,
memóriába hajított rím,
amely egy sor végéről hiányzik.

Ha fontosabb dolgaink csináljuk,
a tartalékképzés akkor sem árt,
s ha úgy ítéljük, a legfontosabb élni,
a túléléshez képezzünk tartalékot.

Az utánam jövő nemzedék
tárol magának, egy ideig
valamire még én is jó lehetek,
mint segédeszköz a családban,
őrizni gyereket, olyan kusza még,
hogy elfut előled, nem éred utol,
hiába kiabálsz, elüt az autó.